

LIST GENERÁLNÍHO PŘEDSTAVENÉHO K 197. VÝROČÍ PAPEŽSKÉHO SCHVÁLENÍ KONSTITUCÍ A PRAVIDEL

17. února 2023

LJC et MI

Péče o náš společný domov, aby se stal misijním domovem pro chudé.

V Římě, 17. února 2023

Drazí spolupoutníci, obláti a členové naší charismatické rodiny,

měsíce leden a únor jsou pro naši rodinu ve znamení dvou významných dat: 25. ledna 1816 slavíme začátek misionářské komunity v Aix a 17. února o deset let později papežské schválení našich Konstitucí a pravidel. Právě v těchto dnech probíhá naše první plenární zasedání, na kterém se jako centrální vedení a všichni vedoucí generálních služeb snažíme započít proces uvádění návrhů naší poslední generální kapituly do života. Když jsem přemýšlel o našich začátcích, napadlo mě podělit se s vámi o několik snů o našem společném domově, o naší charismatické rodině.

V myslí svatého Evžena je náš dům v Aix místem, kam se musíme vždy vracet, abychom znovu nacházeli svou identitu. Všichni jsme četli jeho vzpomínky na první okamžiky společného života ve starém karmelu v Aix. Aix pro nás není muzeem. Pokud k nám jeho zdi promlouvají i dnes, je to proto, že tito muži věděli, jak z tohoto domu udělat skutečný misionářský domov. Pokaždé, když ten dům navštívíme, cítíme něco svého, něco, co k nám promlouvá: Aix je náš domov, Aix žije v nás.

Tváří v tvář možnosti otevřít další nový dům pak naši misionáři zvažovali, jak navzdory vzdálenosti zachovat život v témže duchu. Evžen de Mazenod tedy sepíše naši první řeholi, která by měla zajišťovat, aby každý oblátský dům zachovával to, co je naší rodině vlastní. Následné krize přivedou Evžena k riskantní cestě do Říma, aby tam na naléhání svých bratří požádal o papežské schválení: byla to otázka života a smrti, být či nebýt! Deset let po začátku tohoto dobrodružství papež naši řeholi schválí a ta se od té chvíle stane plánem, jak ze všech oblátských komunit, současných i budoucích, udělat misijní domov, jako v případě komunity v Aix.

Díky papežskému schválení našich prvních pravidel se dar, který jsme obdrželi v Aix, stává úkolem pro každého, kdo se k tomuto životnímu stylu hlásí, a zároveň závazkem předávat toto dědictví dalším generacím. Naše 37. generální kapitula nás vyzývá k péči o náš společný domov: o naši kongregaci a o naši charismatickou rodinu. Vše, co můžeme skrze návrhy kapituly navrhnout k animování našeho charismatu, předpokládá posílení života a poslání místních komunit: právě v místních komunitách žijeme svou přítomnost a budoucnost, svou identitu a poslání.

Během našich diskusí na plenárním zasedání navrhl generální radní pro Afriku-Madagaskar obraz, který by měl animaci po kapitule motivovat: život manželského páru. Představuji si pár, který hledá dům, aby v něm mohl začít společný život. Jakmile ho najdou, pravděpodobně skromnější, než si vysnili, musí ho připravit podle svého vkusu a potřeb. Když o tom mluví, musí se o mnoha věcech rozhodovat: jaký bude nábytek, výzdoba, některé přestavby... Kromě toho si musí uspořádat společný život, způsob vaření, jak se budou rozhodovat, jak budou řešit konflikty; ale především musí pečovat o své vztahy a společně snít o budoucnosti, o dětech atd. Když budou žít společně a budou umět překonávat obtíže, postupně promění dům, ve kterém žijí, ve svůj domov a domov svých dětí. Domov, který je víc než pouhým obydlím a který v nich bude žít navždy. I kdyby se měli přestěhovat do jiného domu, stále to bude jejich domov. Všichni jsme něco podobného zažili.

Abychom mohli pečovat o náš společný domov, budeme muset pozorně a s vděčností naslouchat těm, kteří naše charisma žijí z pohledu povolání k manželství a rodině. Kolik se toho od nich můžeme naučit! Nasloucháme jim dostatečně? Chodíme do „jejich“ školy, abychom se naučili, jak z našeho společného domu udělat domov?

Udělat z našeho domu misionářský domov, jako je ten v Aix: dar a úkol.

Zakladatel o nás snil jako o nejjednodušší rodině na zemi. Ve svých dopisech oblátům zdůrazňuje, že k udržení tohoto ducha je třeba být věrnými řeholi a žít společně, ve společenství. Na tom se shodují prakticky všichni generální představení: naše charisma nelze žít bez tohoto komunitního rozměru! 37. generální kapitula nás také vyzývá, abychom se našimi Konstitucemi a pravidly nechali inspirovat k péči o náš společný domov, zejména v těchto letech, kdy se připravujeme na oslavy 200. výročí jejich papežského schválení.

Je pravda, že při pohledu na naše komunity bychom se mohli zaměřit na naše slabiny, selhání a hříchy a pokusit se je napravit; skutečně je v našem osobním životě, v našich komunitách i v naší rodině co měnit. Někteří po této cestě upadají do pokušení věčné lítosti nad věcmi, které se nedaří, a stávají se proroky zkázy, vždy pesimistickými, ale obvykle rigidními, pokud jde o možné alternativy. Já bych se ale rád vydal jinou cestou, která je pro mě mnohem naléhavější: aby každý člen naší rodiny znovu objevil krásu našeho misionářského povolání prožívaného v apoštolských komunitách. Ohromení a přitahování krásou společného prožívání našeho povolání budeme schopni najít novou energii ke změně toho, co přijatému daru neodpovídá.

Život ve společenství je misionářský dar, který musíme spoluprací s Duchem svatým učinit plodným: to je náš úkol. Konstituce a pravidla jsou darem, který nám církev dává, abychom si ověřovali, zda jdeme evangelizačně správným směrem. Pravidla jsou plánem, jak z našich komunit udělat autentické misijní domy, jak z každého domu udělat autentický misijní domov, jako je ten v Aix. Modlitební četba našich Konstitucí a pravidel dala vzniknout novým formám laického a řeholního života. Sám jsem toho svědkem, a to mezi mládeží, laiky, a dokonce i u nových forem zasvěceného a misionářského života. Duch působí, a proto se odvažuji snít o tom, že závazek žít Konstituce a pravidla radikálnějším způsobem a v rámci různých charismatických skutečností vytvoří nový život pro dobro misie, církve a především pro dobro chudých a nejvíce opuštěných.

Společenství jako prorocká znamení

Konstituce 91 říká: „Přirozeností místní komunity je, že se stává prorockým znamením, které dává světu hledajícímu soudržnost a harmonii důvody k naději.“ Jak úžasné tvrzení a jak úžasná výzva! Učinit z našeho způsobu života ve společenství prorockví, které dává naději světu, který se rozpadá. Obnova našich místních komunit podle Konstitucí a pravidel je naléhavou misijní potřebou. Vše, co navrhuje, by mělo odpovídat na tuto otázku: Jak žít apoštolské společenství, abychom byli proroky naděje a komunie?

Jak bych si přál, aby se každá oblátská komunita stala domovem, kde se naslouchá chudým, kde jsou chudí přijímáni, chráněni, kde se uznává jejich důstojnost a pomáhá se jim stát se plně lidskými, křesťanskými a svatými! A navíc, kolik se toho od chudých můžeme naučit, když jim dovolíme být středem našeho komunitního a misijního života! Jde o společenství, jako bylo to Ježíšovo s apoštoly, v němž vyloučení a opuštění zaujímají střed společného stolu, kde se dělíme o vše, co jsme a co máme, abychom společně žili evangelium.

Jsme povoláni k tomu, abychom „byli uprostřed světa kvasem Ježíšových blahoslavenství“ (K 11), a naše místní komunity, které jsou stále v pohybu, musí blahoslavenství žít společně a také je společně hlásat. Všechny cesty, po nichž kráčíme, musíme proměnit v hlásání blahoslavenství Božího království. Pro Ježíše to bylo tak důležité, že neváhal dát svůj život, prožít svou lásku ve své vlastní oběti až do krajnosti. Jako misionáři musíme mít na paměti, že náš životní styl musí být v souladu s naší oblátskou identitou a evangelijním životem: musíme se rozhodnout o naše vztahy pečovat v evangelijním postoji bratrství, zatímco naše domy mají mít jednoduchou podobu, která není v rozporu s tím, co hlásáme. Proto je naléhavě nutné, aby každá komunita zajistila také ochranu a bezpečí těch nejzranitelnějších a i dál pokračovala v aktualizaci postupů a směrnic, které tuto ochranu zaručují. To by také mělo být ve všech našich místních komunitách prvořadým misijním zájmem!

Učiňme z našich domů misijní domovy, jejichž středem je Ježíš Kristus, žijme podle evangelia, přijímejme a chraňme nejzranitelnější a vycházejme jako poutníci naděje v komuniu.

Přestavba našeho společného domova

Aby se naše domy staly skutečnými domovy, musíme je někdy přebudovat. S příchodem dětí je třeba přemýšlet o tom, jak přebudovat dům, aby v něm mohly žít, aby je mohl chránit, aby se v něm mohly rozvíjet. I ti, kdo žijí v kočovném nebo uprchlickém stanu, musí přemýšlet o rozšíření svého prostoru, aby se přizpůsobil rozrůstající se rodině (Iz 54,2-3). Při jiných příležitostech se domy přestavují tak, aby v nich mohli žít staří nebo nemocní lidé a aby v nich o ně bylo postaráno. Někdy jde o drobné práce, jindy složitější. Pokud se vše provede dobře, bude dům, aniž by ztratil svou identitu, domovem lepším, přizpůsobeným potřebám rodiny. Generální kapitula nás tedy vyzývá k přebudování našeho společného domu ve dvou směrech: jde o globální projekt restrukturalizace kongregace oblátů – řeholníků a dále o hledání vhodných struktur, které by umožnily růst misijního společenství mezi členy naší charismatické rodiny, zejména s laiky.

Kapitulní dokument Poutníci naděje v komuniu (PNK) k nám promlouvá o vzájemné závislosti, která je důsledkem dynamiky společenství, jež evangelijní život vytváří jako odpověď na společné povolání. Vzájemná závislost vyžaduje realizaci konkrétních činností, které usilují o společné dobro celé rodiny. Toto konání se musí řídit zásadami solidarity a subsidiarity. Solidarita nás vybízí, abychom se dělili, a to i o to, co je nezbytné, a usilovali o společné dobro. Subsidiarita je principem, podle něhož je třeba respektovat každou úroveň autority a pomáhat jí plnit její povinnosti. Tyto dva principy nám mohou pomoci prožívat vzájemnou závislost dynamickým a spravedlivým způsobem.

To málo nebo hodně, co děláme, ovlivňuje v dobrém i zlém naši rodinu jako celek a zároveň to, co dělají a prožívají druzí, patří i nám. Musíme rozlišovat, co máme dělat, ale buďme si vědomi, že pasivita, nicnedělání, naši rodinu ohrožuje. Co dělat a jak to dělat společně? Nejde jen o změnu vnějších struktur, je to především výzva k osobnímu a komunitnímu obrácení. Bylo by zbytečné zkrášlovat „dům“, kdyby se ti, kdo ho obývají, nepustili ve světle evangelia do zlepšování svých vztahů. Věřím, že první a nejdůležitější krok je třeba učinit v našem osobním životě a v životě našeho místního společenství.

Konstituce 29 nás vyzývá, abychom si „v komunitním životě a apoštolátu vzájemně pomáhali nalézat radost a štěstí.“ Zde nacházíme domácí teplo, které potřebujeme: pomáhat si navzájem v pravdě a lásce, abychom v našem misionářském a komunitním povolání našli plnost života a radost. Mnohdy bude první krok naší pouti spočívat v tom, že najdeme bratra odvedle, který nám vzájemně pomůže žít naše povolání s radostí, a tak budeme moci začít společnou cestu. Tento malý krok není někdy úplně snadný a možná se zdá nemožný. Důvěřujme ale Ježíši a jeho Duchu, že po této cestě, která bude někdy vyžadovat okamžiky smíření a odpuštění, jít dokážeme.

Žasnu nad tím, jak kategoricky konstituce 91 říká: „Každý oblát má právo a povinnost náležet k některé místní komunitě a podílet se na jejím životě a poslání.“ Žít v komunitě je právo, které musí každý respektovat a na všech úrovních podporovat. Musíme se snažit činit odvážná rozhodnutí a dělat vše pro to, aby každý oblát se sliby toto právo a tuto

povinnost rozvíjet. Požadovaná minima najdeme v našich Konstitucích a pravidlech a jsou to mimo jiné: „společenství, kde se modlíte a přemýšlíte o tom, jak radikálněji žít evangelium; kde rostete ve věrnosti svému povolání; kde žijete komunitní projekt; kde žijí společně alespoň tři obláti; a kde je představený, který vás animuje a vede“ (K 91 - 93). Prosím všechny členy naší charismatické rodiny, aby nám pomohli toto minimum žít.

Někdo mi snad řekne, že nestačí žít pod jednou střechou, aby komunita byla misijním domovem. To je pravda. Z tohoto důvodu, zatímco navrhujeme „generální akční plán“, k němuž nás 37. kapitula vyzvala, s pokorou uznávám, že jsem první, kdo se musí na cestu vydat, a troufám si navrhnout několik kroků, které bychom měli společně podniknout, abychom znovu objevili krásu našeho povolání a pokročili v péči o náš společný domov, abychom ho proměnili v misionářský domov, jako je ten v Aix.

Několik návrhů pro naše společné putování:

1. Vyzývám každého člena naší rodiny, aby se snažil udělat vše pro to, aby ti, kteří žijí charisma ve své místní komunitě, našli ve svém povolání a poslání radost a štěstí (K 29).
2. Vyzývám všechny členy naší charismatické rodiny, aby svůj životní styl a životní styl své místní komunity ověřili ve světle našich Konstitucí a pravidel a ve světle evangelia.
3. Vyzývám každou místní komunitu, aby ve spolupráci s ostatními členy charismatické rodiny vypracovala svůj komunitní a misijní projekt. Jednoduchý vzor navrhuje kapitulní dokument „PNK“: poutníci (trvalá formace a Konstituce a pravidla) naděje (společný domov, Laudato Si' a vzájemná závislost) v komuniu (restrukturalizace, laici a charismatická rodina). Další modely najdete v dokumentu „Rozlišit a udržet oblátskou misii.“
4. Aby každá misie, delegatura a provincie zhodnotila ve světle Konstitucí a pravidel komunitní život svého celku (komunity s minimálně třemi obláty, se specifickým komunitním a misijním projektem, se sdílením toho, co člověk je a má, s představeným a strukturou přizpůsobenou svému kontextu) a aby do příštího interkapitulního setkání uvedla v život změny Konstitucí a pravidel schválené na 37. generální kapitule.
5. Aby byl mandát 37. generální kapituly ve vztahu k laickým asociovaným (PNK, H) a ochraně zranitelných osob (PNK, E) uveden v místních komunitách a celcích do praxe.
6. Jako centrální vedení se kromě realizace všech výše uvedených opatření na naší úrovni zavazujeme uskutečnit mandát generální kapituly týkající se restrukturalizace kongregace (PNK, K) předložením návrhů na příštím interkapitulním setkání, které budou rozlišovány v letech předcházejících 38. generální kapitule.
7. Jako centrální vedení budeme každý oblátský celek v animování a prožívání evangelijního společenství podle našich Konstitucí a pravidel a v přestavbě celků podle jejich kritérií před příští generální kapitulou podporovat. Budeme také synodálně s laiky a dalšími členy charismatické rodiny hledat nejvhodnější struktury pro jejich život, abychom mohli v našem společném povolání putovat společně.

Na cestě jsme už nyní. Na cestě víry, naděje a lásky, od které očekáváme mnoho misijních plodů. Pokud budeme všichni synodálně, podpůrně a subsidiárně následovat cestu navrženou našimi Konstitucemi a pravidly a 37. generální kapitulou, jsem přesvědčen, že najdeme cestu k budování oněch misijních domovů, o kterých snil zakladatel, a že budeme moci přetvořit náš společný domov, abychom i nadále byli nejjednotnější rodinou na zemi. Děkuji vám, že jste se na tuto cestu vydali, děkuji vám za váš dar sebe sama.

Kéž nás Maria Neposkvrněná, která putuje spolu s námi, učí, jak naše domovy a náš svět učinit domovem pro Ježíše a pro chudé a nejzranitelnější.

Kéž nám svatý Evžen a blahoslavení obláti dají sílu putovat jako oni poslušně otevření překvapením Ducha svatého.

Kéž všichni nalezneme v našem komunitním životě a v našem poslání poutníků naděje v komuniu plnost štěstí a radosti.

Váš bratr poutník

Luis Ignacio Rois Alonso, OMI, generální představený

